

Vidovdanska molitev.

Danes se po domovini
naši vsak raduje,
ko se v svobodi spomin
na Vidov dan praznuje.

Dan, ki je za pet stoletij
vklenil nas v okove
in naš rod po težkih mukah
vodil v zarje nove.

Praznik src, ki so se našla
v toplem bratskem krogu,
da se z isto vročo željo
najdejo pri Bogu:

Ti, ki si nam dom ustvaril,
dom in krov svobodni,
čuvaj kralja in vladarja
zemljici tej plodni.

Čuvaj Njega, ki je njen
in ki jo ljubi z nami
in ki hoče najti pota
k bratcem za gorami,

k onim v Trstu in v Gorici
in pri Gospi Sveti,
ki še morajo v trpljenju
težkih dni živeti.

Čuvaj, Bogec, gospodarja
zemlje te bogate,
daj mu solnca, daj mu zdravja,
daj mu sreče zlate!

Daj, da praznik naš zasije
daleč čez obzorje:
tja na Koroško,
na Jadransko morje!

Anica.

Medvedova šola.

Ko bil je naš striček Matiček še mlad,
na zimo je hodil v Hrvaško
in vračal spomladi se je bogat
na to stran, v deželo beraško.

In pravil nam dezi je čudne reči
o tej deželi bogati.
Tam med se iz hrastovih debel cedi
in medved s človekom se brati.

Takole je pravil nam stric Matic:
»Pred kočo smo ogenj kurili;
da dolgčas in mraz bi bežala od nas,
še pipe smo zraven kadili.

A neki večer smo zadremali vsi
in kimali s pipami v ustih;
tedaj pa smo gosta dobili med se,
oj, gosta strašanskih čeljusti.

Najprvi Jernejec iz sanj se zbudi
in strašno mrcino zagleda:
še pipico v strahu iz ust spusti,
ko vidi pred sabo — medveda.

A medved kocinar ne zmeni se nič,
na kladi sedeč se ogreva,
med nami pa vsak je bled kot mrlič,
naš kuharček kar omedleva...

Junaški se Marko prvi zave,
da treba bo kaj ukreniti;
najprvo si pipo z ogorkom nažge
in začne prav krepko kaditi.

In medved kocinar opazi to,
pa debel ogorek pobere,
začlači si v žrelo ga prav krepko —
joj, strašno nato se zadere.

Od straha se kuharček zvrne vznak,
a medved v goščavo buši;
nikoli ni več prišel od takrat
poskušat, kako se puši.

A čuli smo ga, kako je več dni
po gozdu kot nor kolovratil;
gotovo je sklenil, da žive dni
ne bo več s človekom se bratil.«

Fr. Ločniškar.